

SELİM BİRSEL

Gökdelenin gölgesinde

Gökdelenin gölgesinde ne var?

Neler oluyor orada?

Kimler yaşıyor?

Buna benzer sorularla bir gün oraya gittim. Daha önce şehrin bu kısmına hiç gitmemiştim. Gündelik şehir yaşamımın dışında duran bir yerdin burası. Gökdeleni sırtıma aldım ve dar bir sokaktan mahalleye sızdım. Ağır adımlarla yürürken arada bir arkama dönüp bakıyordum. Gökdelen hâlâ görünüyordu. Çok geçmeden kabulleneceğim bir durumdu bu. Gökdelen hep oradaydı. Sanki kaybolmama imkân vermek istemezmişçesine gökyüzüne uzanıyordu bina ve neredeyse her köşeden kendini gösteriyordu.

Sokaklar sessizdi.

Tenhaydı ortalık.

Karşılaştığım az sayıdaki insan kendi halindeydiler. Bazı evlerin pencereleri açıktı, evler havalandırılıyordu, yemek kokuları geliyordu bazılarından. Öğlen ya da akşam için erkenden hazırlık yapılıyordu. Çoğu balkonda çamaşırlar kurutuluyordu.

360 derece çekim yapan kameranın altındaki bir çocuk parkına oturdum. Belediye düzenlemişti burayı. Gökdelen oradaydı yine. Etrafı dinlemeye başladım.

Şehrin uğultusu, araba sesi, kapı açılıyor, kapı kapanıyor, çekiç sesleri, sanki bir iş makinesi çalışıyor, bir mobilet geçiyor, biri yaklaşıyor:

- Neleri çekiyorsun?
- Kuleyi
- Bir şirket için mi?
- Bir şirket için değil, kendim için.
- Gel bak, buradan daha güzel görünüyor.
- Ama burada oturunca direk beraber görüyorum. Yanında bir tane daha yapıyorlar. Gördünüz mü?
- Nerede? Hiç görmemiştim. Ah! Evet. Buralar çok değişti. Ta oradan yol açtılar. Öbür tarafa bağladılar...

Uçak geçiyor.

Diyalog bitti.

O, belediyenin yerleştirmiş olduğu jimnastik aletlerinde idman yapmaya yöneldi, ben de uzaklaştım.

Arsaya geldim.

Günümüzde, şehir içinde artık nadiren rastladığımız bir boş alan, çöplük? Hem evet, hem hayır. Arsa bir çocuk için macera yeridir. Nerede buluyoruz, diye sorulur. Arsada, der diğeri. Arsaya gitmenin her kesim için saati, zamanı vardır. Burası muallak, kuralları yazılı olmayan alandır. Fransızlar buna “terrain vague” derler. Muallak alan veya dalgalı alan; denizde ki ölü dalga gibi sizi ne zaman, ne kadar sürüklediğinin farkın varmadığınız o görünürde uysal, yumuşak, beşik ritminde sallanan ama o kadar da tekinsiz, sinsi olan. Dalga geçer gibi savurur sizi.

Burası Arsa.

Her şey dağınık bir görüntüyü şekillendiriyor. Çok karışık geliyor bu resim. Usulca giriyorum içine. Adımlarım durma hızına yaklaştı hemen, gözlerimdeki arayan bakışlar ve çevremi algılamam hızlandı bir yandan da. Tetikteyim Tak, tak, tak, ve tut. Her şey çok hızlı geliyor. Ayaklarım durdu sayılır, görüntüler son sürat birbiri ardına dizilerek kendine özgü bir düzen kuruyor. Oyun oynayabileceğim bir yerdim.

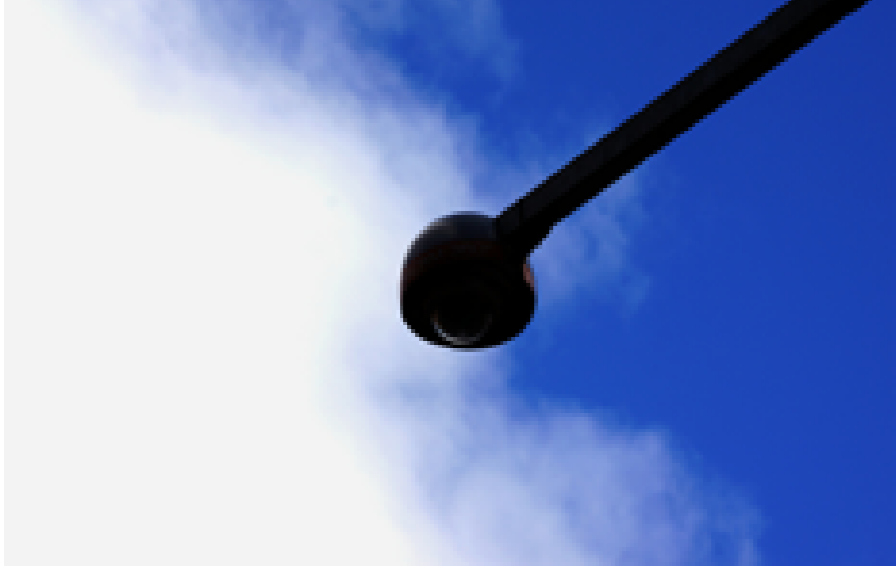
Kırık kasetler.
Ot kümesi.
Kesme şeker.
Manyetik kaset bantları rüzgârda uçuşuyor.
Işık vurdukça gözümde flaşlar çakıyor.
Toz toprak içindeki kitaplar.
Patlak toprak.
Ayakkabı.
Kırık ayna.
Minder.
Kırık saksı.
Çaydanlık.

Mavi kapak.
Tırnak makası.
Deniz kabuğu.
Dikenli ot.
Nemli toprak.
Sinek.
Elma koçanı.
Bir tane daha.
Oje şişesi.
Siyah plastik poşet.
Perde kornişi.
Sarı bez.

Pembe fayans.
Delikli tuğla.
Çekirdek kabukları.
Yabani nane.
Karton bardak.
Tadım paketi.
Çay kaşığı.
Sünger.
Keçe.
Yorgan.
Kağıtlar, kağıtlar, kağıtlar...
Engibeli alan.

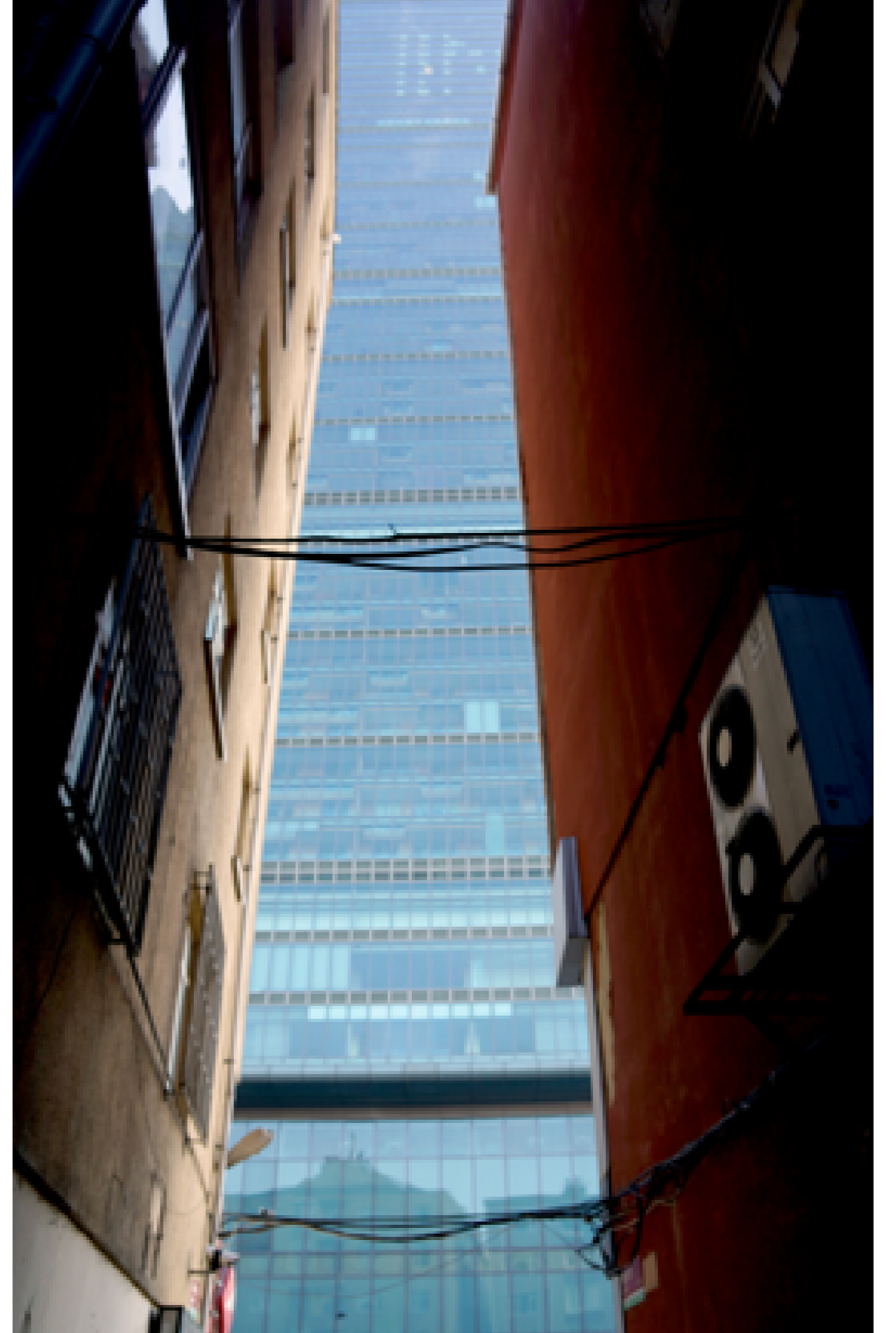

Başımı kaldırdım.
Gökdelen hâlâ orada.

Buraya ayrı rotalar izleyerek dört defa daha geldim. Her seferinde ilginç şeyler gördüm, gözledim; nesnelere, eşyalar, sokağa bırakılmış ne varsa, gözden kaçan ne varsa... Parkın üstünde dikilen tepe gözün bunların hiçbirini görmediğinden eminim. Onun derdi başka. Sanırım artık uzun bir süre gelmem buraya. Uzaklaşmam, biraz mesafe almam gerekiyor.

uçlarından düzeltelim abi
video altyazı bilgileri
+ link

